

Додаток
до рішення міської ради
17 грудня 2021 року
№ 35/8/VIII

ПРОГРАМА
запобігання виникненню особливо небезпечних інфекційних хвороб
тварин на території Старокостянтинівської міської територіальної
громади на 2022 – 2026 роки

I. Загальні положення

Програма запобігання виникненню особливо небезпечних інфекційних хвороб тварин на території Старокостянтинівської міської територіальної громади на 2022 – 2026 роки (далі – Програма) спрямована з метою реалізації державної політики у сфері забезпечення епізоотичного благополуччя на території Старокостянтинівської міської територіальної громади.

Найбільш небезпечними інфекційними хворобами, що можуть виникнути на території Старокостянтинівської міської територіальної громади є сказ, класична чума свиней, африканська чума свиней, хвороба Ньюкасла.

Сказ – гостре інфекційне захворювання, яке викликається нейротропним вірусом і характеризується порушенням центральної нервової системи. Захворювання на сказ реєструється серед диких, домашніх та сільськогосподарських тварин, що є реальним джерелом для виникнення сказу серед населення.

Враховуючи природне поширення сказу тварин, заходи щодо боротьби з ним здійснюються комплексно органами державної ветеринарної медицини, охорони здоров'я, житлово – комунального і лісового господарства, товариством мисливців під керівництвом державної надзвичайної протиепізоотичної комісії і органів державної влади на місцях.

Спеціалістами Старокостянтинівської районної державної лікарні ветеринарної медицини забезпечується своєчасний клінічний огляд та карантинування тварин, які покусали людей чи тварин на протязі 10 діб. В усіх структурних підрозділах державної лікарні ветеринарної медицини є металеві клітки для тимчасового утримання тварин, за якими здійснюється нагляд. В окремих випадках при наявності загородженого двору чи приміщення така тварина утримується у власника за умови, що він зобов'язується утримувати її на прив'язі чи ізольовано, про що з господаря береться відповідна розписка.

Про наслідки огляду та карантинування своєчасно повідомляється комунальне некомерційне підприємство «Старокостянтинівська

багатопрофільна лікарня» Старокостянтинівської міської ради Хмельницького району Хмельницької області та комунальне некомерційне підприємство «Старокостянтинівський центр первинної медико – санітарної допомоги» Старокостянтинівської міської ради Хмельницького району Хмельницької області в телефонному режимі та у письмовій формі.

Виконується комплекс протиепізоотичних заходів при виявленні захворювання.

За останні 10 років визначено, що населені пункти Старокостянтинівської міської територіальної громади є зоною стійкого неблагополуччя по сказу (території де сказ реєструється щорічно або 2 рази протягом 5 років). За такими зонами встановлено епізоотичний нагляд. Ведеться чіткий облік проявів сказу. Вогнища захворювання фіксуються на карті.

Питання профілактики та ліквідації сказу постійно розглядається на чергових засіданнях спеціалістів державної служби ветеринарної медицини та Держпродспоживслужби.

У разі накладання карантинних обмежень виконуються положення, передбачені інструкцією «Про заходи щодо боротьби зі сказом тварин», затвердженої наказом Головного державного інспектора ветеринарної медицини України від 15.03.1994 року № 5. Хворі і підозрілі в захворюванні тварини знищуються безкровним методом. Трупі спалюються на худобомогильниках. В місцях найбільш ймовірного їх перебування проводиться локальна дезінфекція 10 % розчином їдкою натрію або розчином хлорного вапна 5% концентрації за активним хлором, про що складаються відповідні акти. Молоко від клінічно здорових корів з неблагополучного щодо сказу господарства використовується в корм непродуктивним тваринам після кип'ятіння протягом 5 хв. В загрозованих зонах проводиться щеплення проти сказу собак і котів.

Головною ознакою захворювання на сказ є зміна поведінки, насамперед втрата відчуття страху, з'являється інтенсивне слиновиділення, водобоязнь. Період від моменту зараження до появи клінічних ознак складає від одного до трьох місяців, що залежить від місця укусу та глибини заподіяної рани, оскільки вірус рухається по нервових волокнах до головного мозку, де відбуваються руйнівні процеси (набряк, крововиливи, деградація нервових клітин).

Лікування сказу не розроблене. Перетримка підозрілих у захворюванні тварин пов'язана з ризиком зараження людей. Згідно плану протиепізоотичних заходів проводяться щеплення проти сказу собак і котів в зонах стійкого неблагополуччя. Щепленнями проти сказу охоплюється наявне поголів'я собак і котів.

Старокостянтинівська районна державна лікарня ветеринарної медицини забезпечена засобами індивідуального захисту, дезінфекційними засобами на випадок виникнення захворювання та його ліквідації.

В розповсюдженні сказу значну роль відіграють безпритульні та здичавілі собаки і коти у населених пунктах, зелених зонах навколо населених пунктів, біля звалищ сміття, худобомогильників та являються зв'язуючою ланкою між дикою природою та домашніми тваринами.

По населених пунктах Старокостянтинівської міської територіальної громади постійно проводиться облік домогосподарств, де утримуються собаки та коти, що реєструється у відповідних журналах.

Одним із чинників збільшення чисельності безпритульних та здичавілих тварин є безконтрольне і неналежне утримання територій смітників, на них виявляються рештки харчових продуктів, що є додатковою кормовою базою.

Останніми роками значно збільшилась популяція червоної лисиці, яка є природним резервуаром і одним із основних джерел розповсюдження сказу, що пов'язане із збільшенням кількості мишоподібних гризунів на полях та з недостатньою роботою лісогосподарського підприємства та районної організації товариства мисливців та рибалок по регуляції чисельності лисів з метою підтримання їх оптимальної популяції в межах 0,5 – 1 голова на 1000 га угідь.

Карантинні обмеження щодо сказу скасовуються рішенням державної надзвичайної протиепізоотичної комісії при Старокостянтинівській міській раді через два місяці з дня останнього випадку захворювання тварин на сказ, при умові виконання усіх заходів, передбачених планом організаційно – господарських та спеціальних заходів та інструкції щодо профілактики та боротьби зі сказом тварин.

Головну роль, як джерело та резервуар інфекції відіграють дикі м'ясоїдні тварини, головним чином лисиці. З метою зменшення популяції та проведення діагностичного відстрілу в мисливських угіддях щорічно створюються спеціалізовані бригади мисливців, які проводять відстріл. Врегулювати нормативну чисельність тварин, а саме лисиць методом відстрілу мисливцями неможливо в зв'язку з невисокої вартості хутра лисиці, росту цін на паливно – мастильні матеріали та набої. Крім того, масове знищення цього хижака може бути причиною порушення екологічної рівноваги в природі.

Одним із найважливіших завдань для досягнення поставленої мети є забезпечення стовідсоткового охоплення профілактичними щепленнями проти сказу собак, а в зонах стійкого неблагополуччя і котів, вирішення проблем із утриманням домашніх тварин в населених пунктах, зменшення кількості

безпритульних тварин, удосконалення заходів у боротьбі та профілактиці сказу в природі, серед яких головне місце посідає пероральна імунізація диких м'ясоїдних.

Класична чума свиней (лат. - *Pestis suum*, англ. - *Swine fever*, *Hog cholera*; класична чума свиней) - висококонтагіозна хвороба, що характеризується при гострому перебігу лихоманкою, септицемією і геморагічним діатезом, а при підгострому або хронічному перебігу - крупозної пневмонією і крупозно - дифтеритическим запаленням слизової оболонки товстого відділу кишківника.

Хвороба вперше описана в Північній Америці в 1833 р. У 60-х роках ХІХ ст. вона поширилася в більшості країн Європи і до 50-х років ХХ ст. її реєстрували у багатьох країнах світу. Вірусну природу хвороби встановили в 1903 р. американські дослідники Швейніц і Дорсет. У 1908 р. вперше була запропонована протичумна гіперімунна сироватка, з 1936-1939 років почалося виробництво вакцин (США, СРСР та інші країни).

В даний час хвороба зустрічається більш ніж в 60 країнах на всіх континентах (за винятком Канади, Австралії, Скандинавських країн). Найбільше від цієї інфекції страждають країни Європи, Азії, Південної та Центральної Америки, де добре розвинене свинарство. В Україні наприкінці ХХ ст. в результаті проведення систематичних протиепізоотичних заходів із застосуванням вакцин ареал розповсюдження захворювання скоротився, хвороба відзначається у вигляді ензоотичних спалахів, число неблагополучних пунктів знизилася до одиничних. За останні роки чума свиней інтенсивно вивчалася, запропоновані вакцини, розроблені засоби і методи діагностики, проте спроби повністю ліквідувати хвороба успіху поки що не мають.

Класична чума свиней (КЧС) відноситься до списку А особливо небезпечних інфекцій і завдає великої економічної шкоди свинарству як в розвинених країнах з добре організованим ветеринарно-санітарним наглядом так і у країнах, що розвиваються.

У благополучні господарства збудник заноситься частіше з харчовими відходами, з транспортом і з тваринами-вірусоносіями. Можливий занос вірусу з грубими і соковитими кормами забрудненими виділеннями хворих диких свиней, а також комарами.

Природна вогнищевість хвороби пов'язана з територіями проживання інфікованих диких кабанів. Слабовірулентні віруси варіанту В викликають атипову форму, що відрізняється за клінічними ознаками і супроводжується низькою летальністю.

Перехворілі чумою свині набувають стійкий довічний імунітет, зумовлений віруснейтралізуючими антитілами. В даний час для активної

імунізації в більшості країн застосовують сухі вірус-вакцини з лапінізованих і культуральних аттенуйованих штамів вірусу чуми свиней.

Імунітет після одноразового щеплення у дорослих тварин зберігається не менше 1 року.

Африканська чума свиней (лат. *Pestis africana suum*), африканська гарячка, східноафриканська чума, хвороба Монтгомері — висококонтагіозна вірусна хвороба свиней, яка проявляється гарячкою, синюшністю (ціанозом) шкіри та поширеними крововиливами (геморрагіями) внутрішніх органів. Недуга належить до списку А згідно з Міжнародною класифікацією заразних хвороб тварин. Для людини африканська чума свиней — безпечна.

Хвороба відома з початку ХХ століття, від перших спроб інтродукції свиней культурних порід у колоніальні країни субекваторіальної та південної Африки. Вперше зафіксована у 1903 році в Південній Африці. На першому етапі природної історії, до того, як була вивезена в Португалію (1957) та Іспанію (1960), африканська чума свиней мала стереотип типової природно-осередкової екзотичної хвороби з природною циркуляцією вірусу серед популяцій диких африканських свиней, внутрішньородинною передачею і перебігом у вигляді персистентної толерантної інфекції; при виникненні перших випадків антропургічного циклу на домашніх (неаборигенних) свинях інфекція набувала гострого перебігу з майже 100 % летальністю. На наступних етапах природної історії африканська чума свиней еволюціонувала в бік самостійного антропургічного циклу з укоріненням в південно-європейських країнах, дворазовим емерджентним занесенням і поширенням у країнах Центральної та Південної Америки (1971 та 1978 — 1980 роки). Найважливішою епізоотологічною особливістю («підступністю») африканської чуми свиней є надзвичайно швидка зміна форм перебігу інфекції серед домашніх свиней від гострого з 100 % летальністю до хронічного і безсимптомного переносу і непередбачуваного поширення.

Збудник африканської чуми свиней — ДНК-місний вірус родини *Asfarviridae*, роду *Asfivirus*; розмір віріону 175—215 нм. Йому характерна виражена варіабельність вірулентних властивостей високостійких до факторів середовища: зберігається в діапазоні рН від 2 до 13, тривалий час — від тижнів до місяців. Також зберігається в продуктах свиного походження, які не мали термічної обробки (соління та сирокочені харчові вироби, харчові відходи, які використовують для годування свиней). Встановлено декілька сероімуно- і генотипів вірусу африканської чуми свиней. Його знаходять в крові, лімфі, у внутрішніх органах, секретах і екскрементах хворих тварин. Вірус стійкий до висушування та гниття; при температурі 60 °С інактивується протягом 10 хвилин. Його культивують в культурах клітин лейкоцитів і кісткового мозку свиней; він має цитопатичну дію та гемадсорбуючі властивості.

У природних умовах на африканську чуму свиней можуть занедужати як свійські, так і дикі свині будь-якого віку. Джерелом збудника інфекції є хворі тварини та вірусоносії. Здорові свині заражаються при спільному утриманні їх з інфікованими вірусоносцями. Збудник передається через корм, пасовища, транспортні засоби забруднені випорожненнями хворих тварин. Використання для корму неззаражених харчових відходів також сприяє поширенню хвороби. Механічними переносниками вірусу можуть бути птахи, люди, домашні та дикі тварини (зокрема гризуни), нашкірні паразити (деякі види кліщів, зоофільні мухи, воші), які контактували з хворими свинями та трупами тварин. Осередками вірусу в природі є африканські дикі свині та кліщі роду орнітодорос.

Ефективних засобів профілактики африканської чуми свиней на даний час не знайдено, лікувати тварин заборонено. У випадку виявлення вогнища інфекції практикується поголівне знищення свиней безкровним методом. Хворих свиней, та тих, які контактували з хворими тваринами, забивають. Трупи свиней спалюють.

У господарстві, в якому виявлено африканську чуму запроваджують карантин. Всіх тварин забивають. Трупи, залишки кормів, допоміжний малоцінний реманент спалюють. Попіл змішують з вапном та закопують. Приміщення та територію ферм дезінфікують гарячим 3 % розчином їдкового натра, 2 % розчином формальдегіда.

Карантин знімають через 40 днів після виконання всього комплексу заключних ветеринарно-санітарних заходів за рішенням ДНПК. Завезення свиней у неблагополучне господарство, яке працює з дотриманням чинних ветеринарно-санітарних заходів може здійснюватись не раніше ніж через 40 діб після завершення операцій з очистки, дезінфекції, дератизації та дезінсекції (за потреби) у відповідному господарстві. При цьому завезення свиней починається із завозу індикаторних свиней (не менше 5 % від проєктних потужностей підприємства), які були перевірені та дали негативні результати щодо наявності антитіл до вірусу АЧС або походять з господарств, на які не розповсюджуються ніякі обмеження, пов'язані з АЧС. Індикаторних свиней розміщують на території всього господарства та через 45 діб після їх розміщення проводять у них відбір проб та досліджують на наявність антитіл відповідно до керівництва з діагностики. Свиней не дозволяють вивозити з господарств доти, доки не будуть отримані негативні результати серологічних досліджень; якщо у жодної з них не виявлені антитіла до вірусу АЧС, може бути проведено повне відновлення поголів'я.

Хвороба Ньюкасла (лат. - Morbus Newcastl, англ. - Newcastle Disease; псевдочума, атипова чума, азіатська чума, псевдоенцефаліт, хвороба Дойля, хвороба Філарета, хвороба Ранкхета, Брауншвейгська чума; ньюкаслська хвороба, БН) - висококонтagioзна хвороба птахів із загону курячих, виявляється

ураженням органів дихання, шлунково-кишкового тракту і центральної нервової системи.

Хвороба була вперше зареєстрована на острові Ява Краневельдом в 1926 р. З 1927 р. захворювання стали реєструвати в різних країнах Азії, Америки і Європи. Англійський дослідник Дойль в 1927 році виявив хворобу в околицях м. Ньюкасла і дав їй відповідну назву.

У США захворювання описане в 1935 р. як пневмоенцефаліт курчат. У Другу світову війну хвороба широко поширилася в європейських країнах і була занесена на територію нашої країни.

Дуже висока епізоотологічна небезпека захворювання пов'язана з розносом інфекції на різні континенти з птахівничої продукцією. Тому хвороба Ньюкасла - єдина з хвороб птахів, включена МЕБ до списку А (особливо небезпечних хвороб).

Економічний збиток від БН значний через високу захворюваності нещеплених птахів (серед курчат до 100%) і летальності (60 - 90%). Перехворілі курчата погано ростуть. Великі витрати пов'язані з проведенням жорстких карантинних заходів та знищенням хворої і підозрілої на захворювання птиці.

У природних умовах хворобу Ньюкасла частіше реєструють у птахів із загону курячих (кури, індички, цесарки, фазани, павичі). Описано випадки зараження синантропних птахів (голуби, горобці, сороки, папуги, яструби). Ступінь сприйнятливості до захворювання птиці різних порід та віку неоднакова. Іноді спостерігають випадки спалахів хвороби Ньюкасла у курчат за відсутності захворювання дорослої птиці.

Джерело збудника інфекції - хворий птах, який перебуває в інкубаційному періоді. З організму вірус виділяється із секретамі, послідом, яйцями. Факторами передачі збудника можуть бути інвентар, підстилка, корм, перо і пух, отримані від хворих птахів, тушки вимушено забитої птиці. Вірус також може знаходитися всередині і на шкаралупі яєць, зібраних від хворої птиці. У пташниках, в яких утримуються хворі особини, вірус циркулює в повітрі під час роботи вентиляторів, а також викидається у навколишнє середовище і розноситься на відстань до 1600 м, а при вітряній погоді - до 3 - 5 км. Зараження птиці відбувається аліментарним і аерогенним шляхами, через корм, воду, повітря, при тісному контакті здорових і хворих особин. Вірус здатний виділятися в інкубаційному періоді через 24 годин після зараження птиці, виявити його в організмі перехворілої птиці вдається протягом 2 - 4 місяців після клінічного одужання.

Резервуаром збудника можуть бути перелітні дикі птахи, а також домашні качки, гуси.

В даний час хвороба Ньюкасла частіше проявляється у вигляді ензоотичних спалахів, а в недалекому минулому - у вигляді епізоотії. Хвороба має деяку періодичність і відносну сезонність у літньо-осінній період, яка пов'язана зі збільшенням поголів'я в цю пору року та з посиленням господарської діяльності, контакту здорових та хворих особин. У птахівницьких господарствах з потоковою системою утримання птиці інфекція може носити стаціонарний характер. Це пояснюється тривалим збереженням вірусу у зовнішньому середовищі в зимову пору року, перенесенням вірусу вільноживучими птахами, вірусоносійством у перехворілих курей. В активному стані вірус може зберігатися в організмі кліщів, що мешкають в пташниках.

Захворюваність у нещепленого поголів'я птиці складає 90 - 100 відсотків, летальність в залежності від умов утримання коливається від 40 до 80 відсотків.

Для профілактики захворювання дотримуються заходів, передбачених діючими правилами, інструкціями і ветеринарно-санітарними правилами для птахівничих господарств. В основі лежать проведення профілактичної вакцинації та контроль за напруженістю імунітету.

Ефективних засобів лікування немає. У промислових птахівничих господарствах вся хвора птиця через загрозу розносу інфекції підлягає знищенню.

Сибірка – гостре небезпечне інфекційне захворювання всіх видів сільськогосподарських, домашніх і диких тварин, а також людей, яке спричиняється мікробами anthracis.

Хвороба перебігає у надгострій, гострій і підгострій формах, а у свиней - переважно в локальній ангінозній формі. У хутрових звірів сибірка виникає як кормова інфекція.

Основним джерелом сибірки є хвора тварина, яка виділяє збудника в зовнішнє середовище з сечею, фекаліями, молоком, кров'янистими виділеннями ще до того, як з'являються характерні клінічні ознаки. Збудник сибірки належить до числа аеробних спороутворюючих мікроорганізмів і існує у вигляді двох основних форм: вегетативній і споровій.

Вегетативна форма в організмі інфікованої тварини може утворювати «капсулу». Потрапивши в навколишнє середовище, за сприятливих умов (температура не нижче 12 °C) збудник утворює спору. У споровій формі він може перебувати в ґрунті необмежений час (70 і більше років), залишаючись життєдіяльним і зберігаючи патогенність. Ґрунт, заражений бацилами сибірки тривалий час залишається джерелом і фактором передачі інфекції сприйнятливим тваринам.

На сибірку частіше хворіють вівці, велика рогата худоба та коні. Малочутливі до неї свині. Собаки та свійська птиця до сибірки не сприйнятливі.

Перебіг і характер прояву хвороби, як і тривалість інкубаційного періоду, залежать від рівня резистентності тварини, дози і вірулентності збудника, шляху його проникнення в організм. Як правило, тривалість інкубаційного періоду становить 1-3 доби.

За стійкістю до хімічних дезінфікуючих засобів збудник сибірки відноситься до особливо стійких (4 група). Згубно на сибіркові бацили діють розчини формальдегіду (4%), їдкого натру (10%), сірчано-карболової кислоти (10%), хлорного вапна (з умістом не менше 5% активного хлору), Кристал-900, біодез (4%), біоклін біоцид.

Розтин трупів тварин, що загинули від сибірки, заборонений! Це зумовлено тим, що за доступу до тканин кисню відбувається спороутворення, яке забезпечує збереження збудника хвороби як виду.

Підстави підозрювати сибірку:

раптова загибель тварин у пасовищний період на раніше неблагополучній території або після ґрунтових робіт, сильних злив і паводків;

гострота і тяжкість хвороби, її септичний характер (пропасниця), наявність карбункулів, а у свиней - ознаки ангіни;

швидкість розкладання трупів, відсутність заляккання, кров'янисті витікання з природних отворів.

Виникла підозра може бути обґрунтована для проведення негайних профілактичних заходів, однак кінцевий діагноз має бути підтверджений лабораторними дослідженнями.

Сибірка у людей здебільшого виникає внаслідок зараження від хворої тварини, трупа, вживання продуктів тваринництва від хворих тварин (молоко, м'ясо). Інфікування людини можливе контактним, трансмісивним, аліментарним або ж повітряно-пиловим шляхом.

Згідно з Правилами облаштування і утримання діючих (існуючих) худобомогильників та біотермічних ям для захоронення трупів тварин у населених пунктах України, території худобомогильників та біотермічних ям, де були захоронення трупів тварин, які загинули від сибірки та інших особливо небезпечних інфекційних хвороб тварин невстановленої етіології, забороняється використовувати на невизначений термін для будь-яких цілей.

2. Мета, основні завдання та заходи

Метою і основним завданням Програми є ліквідація та запобігання особливо небезпечних інфекційних хвороб тварин та їх профілактика на території Старокостянтинівської міської територіальної громади, на виконання яких розроблено заходи, наведені у додатку 1 до Програми.

3. Фінансове забезпечення Програми

На реалізацію заходів Програми з міського бюджету планується виділяти щорічно 69 тис. грн протягом 2022-2026 років, всього 345,0 тис. грн, для придбання засобів захисту тварин, створення резерву паливно–мастильних матеріалів та інших матеріалів, проведення організаційно - господарських заходів на випадок виникнення особливо небезпечних інфекційних хвороб тварин. Витрати коштів наведено у додатку 2 до Програми.

4. Механізм управління та здійснення контролю за виконанням заходів Програми

Основними нормативно – правовими документами для розроблення Програми є:

Закон України «Про ветеринарну медицину»;

Закон України «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення»;

Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні»;

інструкція Головного державного інспектора ветеринарної медицини України від 15.03.1994 № 5 «Про заходи щодо боротьби зі сказом тварин»;

наказ Міністерства аграрної політики та продовольства України від 17.10.2011 № 548 «Про затвердження Інструкції з профілактики та ліквідації захворювання птиці на хворобу Ньюкасла»;

наказ Міністерства аграрної політики та продовольства України від 07.03.2017 № 111 «Про затвердження Інструкції з профілактики та боротьби з африканською чумою свиней»;

наказ Міністерства сільського господарства та продовольства України від 15.03.1994 № 5 «Інструкція про заходи профілактики та ліквідації класичної чуми свиней»;

наказ Державного Департаменту ветеринарної медицини Мінагропрому України від 25.01.2000 № 4 «Інструкція про заходи з профілактики та боротьби з сибіркою тварин».

5. Прогноз результатів виконання Програми

Виконання Програми дасть змогу забезпечити ліквідацію та запобігання занесення особливо небезпечних інфекційних хвороб тварин та їх профілактика на території Старокостянтинівської міської територіальної громади, та досягти контрольованої епізоотичної ситуації по даних захворюваннях в населених пунктах.

Заходи
щодо запобігання виникненню особливо небезпечних інфекційних хвороб
тварин

№ з/п	Заходи	Виконавець	Виконання заходів
1	2	3	4
1	Провести ретроспективну оцінку епізоотичної ситуації по особливо небезпечних інфекційних хворобах тварин на території Старокостянтинівської міської територіальної громади і визначити зони стійкого неблагополуччя. Встановити за такими епізоотичний нагляд.	Старокостянтинівське управління Головного управління Держпродспоживслужби в Хмельницькій області, Старокостянтинівська районна державна лікарня ветеринарної медицини	2022 - 2026 роки
2	Вносити питання щодо профілактики та боротьби із особливо небезпечними інфекційними хворобами тварин на розгляд міської ради та державної надзвичайної протиепізоотичної комісії.	Старокостянтинівське управління Головного управління Держпродспоживслужби в Хмельницькій області, Старокостянтинівська районна державна лікарня ветеринарної медицини	2022 - 2026 роки
3	Забезпечити обмін інформацією між установами державної служби ветеринарної медицини і закладами охорони здоров'я, відділом з питань надзвичайних ситуацій та цивільного захисту населення	Старокостянтинівська районна державна лікарня ветеринарної медицини, Комунальне некомерційне підприємство «Старокостянтинівська багатопрофільна лікарня» Старокостянтинівської міської ради Хмельницького району Хмельницької області, Комунальне	Постійно

		некомерційне підприємство «Старокостянтинівський центр первинної медико – санітарної допомоги» Старокостянтинівської міської ради Хмельницького району Хмельницької області, відділ з питань надзвичайних ситуацій та цивільного захисту населення виконавчого комітету міської ради	
4	Забезпечити у повному обсязі проведення щеплень проти особливо небезпечних інфекційних хвороб тварин, незалежно від форм власності на території Старокостянтинівської міської територіальної громади.	Старокостянтинівська районна державна лікарня ветеринарної медицини, власники тварин	2022 - 2026 роки
5	Забезпечити клінічний огляд та карантинування тварин підозрілих в захворюванні на особливо небезпечні інфекційні хвороби. Своєчасно повідомляти медичні установи про результати нагляду.	Старокостянтинівська районна державна лікарня ветеринарної медицини	Постійно
6	Систематично обстежувати місця можливого перебування диких тварин, у випадку виявлення їх трупів з ознаками загибелі від інфекційних хвороб або виявлення живих з підозрілою поведінкою негайно повідомляти працівників державної служби ветеринарної медицини і направляти матеріали в Хмельницьку регіональну державну лабораторію Держпродспоживслужби.	Старокостянтинівська районна організація Українського товариства мисливців та рибалок, Державне підприємство «Старокостянтинівське лісове господарство», громадська організація «Стар-егер», користувачі мисливських угідь	Постійно
7	Здійснювати заходи по боротьбі із здичавілими	Державне підприємство «Старокостянтинівське	Постійно

	собаками та котами у мисливських угіддях	лісове господарство», Старокостянтинівська районна організація Українського товариства мисливців та рибалок, громадська організація «Стар-егер», користувачі мисливських угідь	
8	Здійснювати аналіз епізоотичної ситуації з особливо небезпечних інфекційних хвороб тварин із розробкою прогнозів та відповідними пропозиціями.	Старокостянтинівська районна державна лікарня ветеринарної медицини	Двічі на рік
9	Здійснювати контроль за дотриманням громадянами, підприємствами, установами, організаціями правил утримання домашніх тварин в населених пунктах	Виконавчий комітет Старокостянтинівської міської ради, Старокостянтинівський відділ поліції №1 Хмельницького	Постійно
	Старокостянтинівської міської територіальної громади.	районного управління Головного управління національної поліції України в Хмельницькій області	
10	Своєчасно доставляти матеріал в Хмельницьку регіональну державну лабораторію Держпродспоживслужби для уточнення діагнозу.	Старокостянтинівська районна державна лікарня ветеринарної медицини	Постійно
11	Своєчасно надавати проекти про накладання карантинних обмежень на господарства, населений пункт з прилеглими територіями, де виявлено захворювання та затверджувати плани організаційно – господарських та спеціальних заходів з ліквідації захворювання	Старокостянтинівське управління Головного управління Держпродспоживслужби в Хмельницькій області	При встановленні діагнозу захворювання

12	Створити та підтримувати резерв засобів захисту тварин і людей, паливно–мастильних матеріалів, спецодягу та інших матеріалів для проведення організаційно господарських заходів на випадок виникнення особливо небезпечних інфекційних хвороб тварин.	Комбінат комунальних підприємств Старокостянтинівської міської ради, Старокостянтинівська районна державна лікарня ветеринарної медицини, комунальне некомерційне підприємство «Старокостянтинівська багатoproфільна лікарня» Старокостянтинівської міської ради Хмельницького району Хмельницької області, комунальне некомерційне підприємство «Старокостянтинівський центр первинної медико – санітарної допомоги» Старокостянтинівської міської ради Хмельницького району Хмельницької області.	Постійно
----	---	---	----------

Додаток 2
до Програми

Потреби у виділенні коштів на протиепізоотичні заходи

№ з/п	Назва матеріалу	Одиниця виміру	Кількість, в тому числі по роках					Сума коштів, тис. грн					
			2022	2023	2024	2025	2026	2022	2023	2024	2025	2026	Всього
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
Профілактика захворювань													
1	Антира-бічні вакцини	тис.доз	4	4	4	4	4	60,0	60,0	60,0	60,0	60,0	300,0
Інші матеріали													
2	Паливно-мастильні матеріали	літрів	300	300	300	300	300	9,0	9,0	9,0	9,0	9,0	45,0
3	Всього		X	X	X	X	X	69,0	69,0	69,0	69,0	69,0	345,0

Секретар міської ради

підпис

Олександр СТЕПАНИШИН